

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIII.

V Ljubljani 20. vel. serpana 1880.

List 34.

Cerkvene himne.

Poslovenil Janez Bilc.

(Dalje.)

O sv. Mariji Magdaleni.

I.

(Pater superni luminis.)

Oj Oče luči iz nebá,
Ko v Magdaleno se ozreš
Ljubezni ogenj v nji prižgeš
In led odtajaš ji sercá.

V ljubezni sveti hrepení,
Hití mazilit blažene
In vmívat s solzami nogé,
Poljubljat jih, sušit z lasmí.

Pod križem brez strahú stojí,
Od groba skerbna ne beží,
Voják je s strahom ne navdá —
Strahú ljubezen ne pozná.

Ljubezni prave, Kristus, plam,
Operi madež greha nam,
Napolni z milostjo sercá,
V plačilo venec daj nebá.

Očetu s Sinom slava naj
Prepeva se na vekomaj,
In Tebi, Duh preblaženi,
Ko zdaj — tako do konca dní.
Amen.

II.

(Maria castis osculis.)

Glej, ustnice Marijine
Poljubljajo Bogu nogé;
Solz mokre briše jih z lasmí,
Mazili jih z dišavami.

Bogu Očetu bodi čast,
Z edinim Sinom večna last,
S Tolážnikom preblaženim
Na vekomaj preslavljanim.
Amen.

III.

(Summi Parentis Unice.)

Očeta Sin neskončnega,
Ozri na nas se milostno,
Ki v dvor si raja večnega
Sprejel sercé spokórnjeno.

Zgubljen sprejela zdaj denár
Kraljéva je zakladnica:
Očiščen biser bolj ko žar
Bliščeče zvezde blesketá.

O Jezus, rán zdravílo vsih,
Edini up spokornikom,
Po solzah Magdaleninih
Operi madež grešnikom.

In Božja Mati milostna,
Unuke tužne Eve naj
Od tod, kjer tisuč sil divjá,
Pripelje v večno-srečni kraj.

Bogú naj slava se glasi
Za tisučere milosti,
On grešnikom odpušča rad,
In daja jim plačila sad.
Amen.

(Dalje sledí.)

Sporočilo bratovščine presv. Reš-njega Telesa za leto 1879/80.

(Konec.)

61. Šent-Gothart: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.

62. Kolovrat: 2 koretlja.

63. Krašinja: 1 črn mašni plašč.

64. Šent-Lampert: 3 oltarne perte, 1 štolo za obhajila.

65. Sv. Helena: 1 plašček za ciborij, 1 štolo za obhajila.

66. Blagovica: 1 velum.

67. Šent-Ožbald: 1 burzo in 1 štolo za obhajila.

68. Šmarija na Dolenjskem: 1 plašček za ciborij, 1 štolo za pridige.

69. *Višnja gora*: 2 beli oltarni blazinici, 1 plašček za ciborij, 1 burzo za obhajila.
70. *Zagradec*: 1 vijoličen mašni plašč, 1 burzo za obhajila.
71. *Kopanjske*: 1 rudeč mašni plašč.
72. *Litija*: 1 velum.
73. *Šmartno pri Litiji*: 2 rudeči oltarni blazinici.
74. *Radeče pri Zidanem mostu*: 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepasa, 1 rudečo štolu za pridige.
75. *Svično*: 1 velum.
76. *Šenčurij pod Kumom*: 2 koretlja, 1 rudečo štolu za pridige.
77. *Dole*: 2 koretlja, 1 plašček za ciborij, 1 belo štolu za pridige.
78. *Prežganjske*: 2 rudeči oltarni blazinici.
79. *Štanga*: 2 beli oltarni blazinici, 1 štolu za obhajila.
80. *Janče*: 1 velum, 1 koretelj.
81. *Trebno*: 1 vijoličen pluvijal.
82. *Žužemberk*: 1 velum, 2 beli oltarni blazinici, 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepasa, 2 koretlja, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
83. *Trebelno*: 1 črna mašni plašč, 2 burzi za obhajila.
84. *Doberničje*: 1 bel mašni plašč, 1 plašček za ciborij.
85. *Mokronog*: 1 bel pluvijal.
86. *Sv. Križ poleg Turna*: 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepasa.
87. *Sveta Trojica*: 1 velum.
88. *Mirna*: 1 velum, 1 burzo in 1 štolu za obhajila.
89. *Šmihel pri Žužemberku*: 1 rudeč mašni plašč.
90. *Leskovec*: 3 koretlje, 2 burzi za obhajila, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 purifikatorjev.
91. *Šent-Jernej*: 1 zelen mašni plašč, 1 plašček za ciborij.
92. *Škocijan pri Dobravi*: 3 mašne srajce, 9 humeralov, 3 prepase.
93. *Raka*: 1 plašček za ciborij, 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepasa, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
94. *Križevci pri Kostanjevici*: 2 koretlja, 1 črna štolu.
95. *Kostanjevica*: 1 velum.
96. *Čatež pri Savi*: 1 zelen mašni plašč.
97. *Cerklje*: 1 plašček za ciborij, 1 belo štolu za pridige, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj.
98. *Bučka*: 1 plašček za ciborij, 1 bel mašni plašč.
99. *Šmihel pri Novem mestu*: 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 cingulum, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
100. *Stopiče*: 2 beli oltarni blazinici, 1 burzo za obhajila, 1 belo štolu za pridige, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas.
101. *Smarjeta pri Klevevžu*: 1 belo štolu za pridige.
102. *Bela Cerkev*: 1 rudeč mašni plašč, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
103. *Soteska*: 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
104. *Podgrad*: 1 belo štolu za pridige.
105. *Metlika*: 1 vijoličen mašni plašč.
106. *Černomelj*: 1 bel mašni plašč, 2 koretlja, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 cingulum.
107. *Suhor*: 1 rudeč mašni plašč.
108. *Stara Cerkev pri Kočevji*: 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
109. *Stari Log*: 1 bel mašni plašč.
110. *Reka*: 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepasa.
111. *Mozelj*: 1 vijoličen mašni plašč.
112. *Osilnica*: 1 bel pluvijal, 2 beli oltarni blazinici.
113. *Banja Loka*: 1 štolu za obhajila, 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 4 korporale, 4 pale, 8 rutic za lavabo, 16 purifikatorjev.
114. *Polom*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 1 koretelj, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
115. *Dobrepolje*: 1 burzo in 2 štoli za obhajila.
116. *Lašče*: 1 velum.
117. *Loški Potok*: 1 velum.
118. *Šent-Gregorij*: 1 bel mašni plašč.
119. *Draga*: 1 bel mašni plašč.
120. *Verhnik*: 1 vijoličen pluvijal.
121. *Polhov gradec*: 1 plašček za ciborij.
122. *Horjul*: 1 plašček za ciborij.
123. *Rovte nad Logatcem*: 1 plašček za ciborij, 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepasa, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 purifikatorjev.
124. *Šent-Još nad Polhovim gradcem*: 1 burzo za obhajila.
125. *Rakitina*: 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
126. *Vojsko*: 1 rudeč mašni plašč.
127. *Ledine*: 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
128. *Zavratec*: 1 plašček za ciborij, 1 štolu za pridige.
129. *Črni vrh nad Idrijo*: 1 velum, 1 štolu za obhajila.
130. *Cirknica*: 2 črni obhajilni blazinici.
131. *Planina*: 2 beli oltarni blazinici.
132. *Postojna*: 1 velum.
133. *Hrenovice*: 1 plašček za ciborij.
134. *Vreme*: 1 bel mašni plašč, 1 plašček za ciborij.
135. *Šent-Peter pri Slavini*: 1 plašček za ciborij, 1 belo štolu za pridige.
136. *Ubelsko*: 1 plašček za ciborij, 1 rudeč mašni plašč.
137. *Razderto*: 1 plašček za ciborij.
138. *Košana*: 1 rudeč mašni plašč, 1 burzo in 1 štolu za obhajila, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
139. *Knežak*: 1 bel mašni plašč.
140. *Prem*: 1 antependij.
141. *Zagorje*: 1 bel pluvijal.
142. *Suhorija*: 1 plašček za ciborij, 2 oltarna perta, 2 beli oltarni blazinici, 1 štolu za spovednico in 1 štolu za obhajila.
143. *Šent-Vid pri Vipavi*: 1 štolu za spovednico.
144. *Šturija*: 1 plašček za ciborij, 1 belo štolu za pridige.
145. *Podvelb*: 2 vijolični oltarni blazinici, 1 vijolično štolu za pridige, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev, 1 potezaj za zvonček pri žagradu.
146. *Slap*: 1 bel mašni plašč.
147. *Ustija*: 1 antependij, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
148. *Lozice*: 1 bel mašni plašč.
149. *Podkraj*: 1 velum, 1 belo štolu za pridige.
150. *Gaza na Jutrovem*: 1 bel pluvijal.
151. *Bosna*: 4 mašne plašče, 6 mašnih srajc, 18 humeralov, 6 prepasov, 6 koretelj, 12 korporalov, 12 pal, 24 rutic za lavabo, 48 purifikatorjev.
152. *Misijon bosniških oo. Trapistov v južni Afriki*: 1 mašni plašč, 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 koretlja,

12 korporalov, 12 pal, 12 purifikatorjev, 28 rutic za lavabo.

Hvaljeno in češćeno bodi na veke presv.
Rešnje Telo!

V Ljubljani, sv. aposteljna Jakoba dan 1880.

Vodstvo bratovščine.

Ali pojde v semenišče?

II.

Duhovski stan in duhovne vsi otroci ljubijo, česó čedno izrejeni in imajo le nekoliko malo zapopadka o keršanstvu. Celó nepopačeni drugoverski otroci imajo neko posebno, djál bi, natorno spoštovanje do katoliškega duhovna. Ako se nameri, da sploh že otrok duhovna prezira ali celó zaničuje, je to žalostno znamenje, da je taki otrok že hudo spriden in starši naj berže ne bodo doživeli veselja nad njim.

Kar stan tiče, se otroci radi poprimejo stanú svojih staršev, ako je obnašanje staršev táko, da se otroku njh stan ne pristudi. Kmečki otrok se uči delati in kmetovati; rokodelski otroci se radi lotijo opravila svojih staršev; tako tudi vojaški in vradniški otroci. Uči se otrok od mladih nóg opravil svojih staršev že samo po sebi, brez truda, in lahko mu je, ko se po doveršenih naj potrebnijših šolskih naukih in po opravljenem prvem sv. Obhajilu poprime dela, katero mu je že od mladosti precej znano. Zato je sploh prav in hvale vredno, ako sin ostane pri opraviu svojega očeta.

Vendar pri vsem tem velik del otrok pride v druge okolišine in voli si drugačen stan, kakor ga imajo starši. Prav veliko v tem spremené šolske zadeve in zmožnosti pri otroku. Kmetijski starši želé sina saj toliko naprej spraviti, da bi mu ne bilo treba „črnega kruha“ jesti, ubožni starši pa saj na toliko, da bi otroci kruha ne stradali, kakor ga starši sami. K temu se pridruži neko gnanje v natori človekovi, ki ga višej in naprej žene. Zlasti pa dobri otroci imajo nagnjenje do duhovskega stanú, kakor smo že omenili, in dobrih katoliških staršev je to naj večje veselje, ako morejo sina do tega pripraviti.

Cerkev ne dela razločka, temuč iz vsih stanov blagoselčne mladenče rada jemlje v duhovski stan. Naj revniši se velikrat povzdignejo v naj viši cerkvene službe. Cerkev je tudi o vsih časih skerbela za pomočke pridnim ubožnim sinovom, da so dospevali v duhovski stan. O prvih naukih se naprej skopljejo, kakor bodi; za nekoliko viši šole je veliko vstanov in naprav, da se jim napredovanje zljajša. Pa tudi posamezne premožniši katoliške družine po mestih prav veliko storé za študente. Sej nekaj posebnega je, da študenta vse rado ima, ako je moder in priden; je pa ne manj vsakemu zopern, ako se ga napuh ali druga huda napaka prime, da poslednjič morebiti „na kol stakne“ in ni boljši od truhljene veje, ki od lepega debla v blato odleti.

Zato so tri reči posebno potrebne mladenču, kateri se ima dalje šolati, to je: dobra glava, vedna pridnost in pa čez vse naj bolj čedno, keršansko obnašanje. Pri katerem tega ni, naj prej ko je moč šole popusti in se loti tega, za kar kaže, da ima več poklica in zmožnosti. Zakaj povsod je škoda nezmérna, ako se na napačno zavije, pri študiranju pa naj večí. Kdo bo popisal nasledke, ako n. pr. spačen človek na viši stopinjo pride? Kolika nesreča je sam sebi, kolika kuga drugim!

Kjer tedaj ni podstavnega upanja, da ima otrok po duhu in po telesu zadostne zmožnosti za nadaljno študiranje, naj starši otroka k temu ne silijo. Zlasti

dandanes je veliko mladenčev, ki na pol poti zastanejo s svojim študiranjem, posebno velikrat zato, ker se malo važne tvarine v šoli tako ostro tirjajo, da dijak s srednjimi zmožnostmi komaj izhaja, včasí pa tudi dobro obdarovanemu spodleti. S takim potlej ni nikamor; delati ne zná ali noče, ker meni, da se šteje k učenemu svetu; za beračenje je pa še starih in motèrih vse preveč. Zato tukaj veljá, kakor je pisano: „Kdo izmed vas, ki stolp hoče zidati, ne bo poprej sédel in prevdaryl potrebnih stroškov, če tudi ima, s čimur ga bo dodelal, da kadar vstavi duo in ne more dokončati, se mu ne začnó posmehovati vsi, kateri vidijo, rekoč: ta človek je začél zidati, pa ni mogel dokončati.“ (Luk. 14, 28—30.)

Nameri se pa večkrat, da mladenč iz prav revnega stanú ima nepremagljivo gnanje za daljno študiranje ter za duhovski stan, in bi se močno nesrečnega čutil, ako bi mógel šolske nauke zapustiti. V tacih okolišinah je upati, da ga res Bog kliče v ta stan, in starši naj išejo pomoči, da se mu želja spolni. Kakor Bog s malimi sredki velike reči zveršuje, tako tudi prav pogosto iz ubožnijših stanov sebi služabnike zbira in povišuje.

Molitve je toraj treba pri vsih, višjih in nižjih, kadar se stan voli, da bi vsaki zadel pravo pot. Zakaj velikrat je taka, če ima Bog večí namene s kakim mladenčem, ki ga je v duhovski stan poklical, večí zavire se mu nastavljajo in treba mu jih je premagati, da pride do svojega cilja. K temu le en sam izgled.

Mladenča Jožefa Kalasanca je hotla previdnost Božja imeti, da bode na dolgo in široko nevedne učil, neverne spreobračal, slabe podpiral, zmotene na pravo pot zavračal, vérne poterjeval, žalostne tolažil, ubožne podpéral, zatiranim k pravici pomagal, grešnike k pokori klical, skesane z Bogom spravljaj. Kdo vé, kaj bi bilo z njim, ako bi bil preslišal višji glas in poklic svoj zanemaril, ker se mu je toliko zadržkov nastavljalo? Rojen na gradu Kalasancu, je po skerbi bogoljubnih staršev prejél prav dobro izrejo. Njegovo pošteno serce je studilo greh, in da se ga je pri hudih skušnjavah po neki prederzni ženski ložej obvaroval, je bežal v mesto Alkalo in se je z vso marljivostjo poprijel učenja. Starši so mu hotli oskerbeti neko vradniško službo in ga oženiti, on pa je že imel sklenjeno, da se podá v duhovski stan. Oče si prizadeva mu ta sklep odbiti, pa zastonj. Da bi se še bolj vterdil, se je še z večí resnobo poprijel učenja in je z oostrostjo v življenji pokoril počutke.

Umerje pa mu stareji brat in oče še bolj tiši, da naj stopi v zakon. Toda zdaj seže Bog vmés. Jožef hudo zboli in že blizo smerti reče očetu: „Ako mi dovolite duhoven biti, bom ozdravel, če ne, bom umrl.“ V britkosti oče dovoli in Jože se zdajci ozdravi. Postal je mašnik, in koliko dobrega je storil v svojem življenji — posebno za uboge, zapušene otročiče, to nam pripoveduje popis njegovega življenja.

Umerl je 25. avg. 1648, star 92 lét, kakor svetnik.

Is življenja Mauricija Tomaná.

I.

Mladostne léta.

Moj oče Jakob Toman (piše Toman sam) je stanoval s početka v majhnem mestu Leitkirhu v švabskem okraji in je bil po stanu tkalec. Mestnjani v Leitkirhu so nekaj katoličanje, nekaj protestantje, vendar so poslednji v večjem številu memo prvih, in tem se je tudi prišteval moj oče z vso svojo družino. Štela pa

je družina mater Katarino Hitinovo, očeta Jakoba in dva sina, Jakoba in Janeza.

Starejši sin Jakob je zapustil očetov dom, gotovo po navdajanji sv. Duha. Skrival se je podal h katoliškemu župniku v Leitkirhu, gospodu Mavriciju Veibl-nu, učenemu in gorečemu možu, ter mu razodene sklep, da hoče katoliško vero sprejeti.

Župnik je mladenčev namen pretehtal, in ko je našel serce čisto in odkrito, ga je podučeval, sprejel v katoliško Cerkev ter ga poslal skrivaj v Inomost (Innsbruck) se učiti.

Zarad zgube svojega sina je bil oče zelo žalosten. Zvedel je pa o dogodku nekaj, ter prosil župnika, naj mu o zgubljenem sinu kaj sporoči. Župnik mu obljubi proti temu, da on ravno to stori, kakor sin. Oče je te besede župnikove dobro razumel. Premislil je tedaj to reč prav tehtno s svojo ženo in z mlajšim sinom, in kmalo potem je nasledovala ta majhna družina zgled starejšega sina. Vso družino je vodil ravno tisti župnik, ki jim je tudi svetoval, naj hišo in vse posestvo v Leitkirhu prodajo in naj se preselijo v Langenargen, poprej v montforškem, zdaj v avstrijskem okraju, da se zamo-rejo popolnši v katoliški veri podučiti. To se je tudi v resnici zgodilo, in 19. aprila l. 1722 so pri oo. kapucinih očitno izrekli katoliško vero. Ravno tisti dan sem bil jaz rojen in dobil sem pri sv. kerstu ime Mavricij, po nasvetu mojega botra, župnika v Leitkirhu.

Ne dolgo potem so se moji starši preselili v Feldkirh. Ko sem bil pet lét star, so mi umerli moja ljuba mati, ki so od sedemnajst otrok dva že imenovana sina zapustili. Starejši mojih bratov je umerl kapucin v Švici zelo zgodaj; mlajši pa, po stanu sviloprejec, šel je na Italijansko in o njem nisem nikdar nič mogel zvedeti.

Oče so se v drugo oženili, Bog pa je ta zakon v to obrnil, da me je mojemu poklicu bližej pripeljal. Komaj namreč, da je moja mačeha imela svoje prvo dete Franceka Kaaverja, že me je s pisanim očesom gledala in kakor je mogla, me je preganjala. Treba je bilo tedaj očetu skrbeti za to, da me od hiše spravi. Ker je pa starejši sin tisti čas pri kapucinih bil že slovesno obljubo naredil, so oče hoteli, naj tudi jaz storim po bratovem zgledu. Peljali so me iz enega kraja v drugega in naposled v Inomost z namenom, naj se učim. Pri kapucinih sem dobival po očetovi priprošnji vsakdanjo jed, od nekterih družih dobrotnikov majhne zneske za druge potrebe, in pri neki stari devici sem z drugimi dečki vred imel stanovanje. Tu sem se učil brati, pisati in prve naj potrebniši reči latinskega jezika. Za dve leti začel sem latinske šole obiskovati, ktere sem v sedmih letih s srednjim vspehom dokončal. Živel sem pa vedno v isti revščini in potrebi, kajti od očeta, ki so se sami s težkim trudom preživili, nisem mogel nič pomoči pričakovati in le upanje na boljši prihodnost in milejši osodo me je podpiralo v mojem sklepu, ki je bil izučiti se.

Latinske šole dokončavši podal sem se v Bocen, in učil se pri oo. dominikanih modroslovja. V tem mestu sem že nekoliko bolje živel, ker sem otroke podučeval in si s tem denarjev prislužil. Ko sem pa modroslovske šole izdelal, bil sem v naj večji zadregi. Oče in kerstni oče (boter), na čigar podporo sem se naj več zanašal, sta mi oba umerla; nisem imel tedaj nobenega človeka, da bi se bil zamogel na njegovo pomoč zanašati. Pri vsim tem pa bil sem že 21 lét star, in zadnji čas je bil, da se za gotov stan odločim.

Prigovarjanju nekega dobrega prijatelja sem se vdal in odločil, da postanem doktor zdravilstva, ter se s tem namenom zopet v Inomost podam. Tri leta sem se šolal v zdravilstvu in poslušal zelo učene profesorje.

Vzdrževal sem se zopet s podučevanjem otrok in podoro dobrih prijateljev.

Bil je pa čas pred durmi, da bi postal doktor zdravilstva. To pa je bilo nemogoče, ker ni imel mladeneč za to potrebnega denarja. Edina pot bi bila, ako bi bil po čudnem zgledu marsikterih drugih obljubil kakim staršem, da bode v zakon vzel njihovo hčer proti temu, da mu potrebni denar za dohtarstvo posodijo. Kaj takega pa postaven in pošten mlad človek ne stori. Bil je tudi tá sicer zelo reven, ali vendar zopet toliko možk in postaven, da se ni v to ne v Inomostu, ne v Bocnu, ne v Rimu odločil, akoravno so mu bile nekatere prilike na ponudbo. Sej zraven tega, da so take zveze sploh nevarne in napačne, tega pameten človek tudi zato ne stori, da ne bi imel celi čas svojega življenja očitanja, da je po ženski gospod postal.

Dalje pravi:

Podal sem se toraj v Bocen in neko noč, ko nisem mogel zaspiti, storil sem sklep potovati na Italijansko, posebno v Rim, tam v naj slavnějšíh bolnišnicah se vaditi in potem zopet na Nemškem kruha iskati.

Napravil sem se kot romar, da sem zamogel toliko varnejše potovati in zapustil sem 27. grudna 1747 priljubljeni mi Bocen ter došel v družnji nekega dominikanskega brata 20. pros. 1748 peš v Rim. Tu sem dobil stanovanje pri nekem papeževem vojaku, Švicarju po rodu, pri katerem sem naletel svojega naj boljšega prijatelja in sošolca, gospoda doktorja Jožefa Tomazzeti-a. Začel sem pridno obiskovati bolnišnice, posebno ono pri sv. Duhu v Sasiji. Pervak zdravnikov v tej bolnišnici bil je slavní doktor Kamilo pl. Kamilis, in njegov pomagavec doktor Janez pl. Teis, Tirolec po rodu, ktere ga sem si posebnega prijatelja pridobil, pa sem mu tudi za veliko reči prav hvaležen.

Meseca maja, ko sem še le kake štiri mesece v Rimu bival, bil je med Loreto in Rimom ogerski častnik od nemškega velikaša na očitni ulici napaden in umorjen. Morivca so potem zasačili in ga v romarski obleki v Rim pritrali. Poveljnik je to vedel, poročali pa so mu tudi, da hudodelec stanuje v predmestji pri nekem papeževem vojaku, in tako so vse okoliščine kazale na mene.

Petnajstega maja na večer pridejo neprevidoma štirje ali pet beričev v hišo, ter vsacega, in naposled tudi mene prašajo za ime, domovino, opravilo itd. Da sem se opravičil, pokazal sem svoj rojen list, druga spričala in popotni list. Pa to ni zadostovalo. Moral sem jim svojo skrinjo odpreti, in ko moja romarsko obleko zagledajo, vpraša me vodnik beričev, če je moja? Ko priterdim, pošlje enega k poveljniku prašat, ali naj me primejo? Ta poslanec v resnici naglo nazaj pride s strašno novico, in ko me še enkrat poprašajo, ali je obleka res moja, me zvežejo, ter zelo varno v velikansk, lep rimsk zapor peljejo. Po ulicah, po kterih so me peljali, bili so povsod beriči nastavljeni, da gotovejše nisem ubežal. Naglo so me splošno nekaj izpraševali, celo truplo pregledali in potem so me vlekli v ječo, v kteri je ležalo že pet hudodelnikov. Odvzeli so mi vse, razun molka in nekaj bajkov, ktere sem v žepu hranil.

Ležal sem tedaj na slamnici in iz suknje sem si vrvnal blazino, družina pa so bili peteri vlačugarji ali hudodelniki. Pravil sem tovaršem, da sem po nedolžno zapert; odgovorili pa so mi, da je nemogoče, da nedolžni v to ječo pride. Pri vsem tem pa sem si bil svest, da sem v resnici nedolžen, in spal sem tri ure prav mirno. Drugo jutro sem nekterim svojih tovaršev, ki so bili bolehní, zdravniške svete dajal, in kmalo potem jetničar pride ter mi velí, naj se oblečem in z njim grem. Rekel sem še svojim tovaršem prvi in poslednji „z Bogom“, in šel sem, kamor me je jetničar peljal.

Dobil sem nenadoma poprešnji dan mi odvzete reči nazaj, in kmalo potem sem stal v zaslišavni dvorani, kjer je bil oglednik ječ v vradni obleki. Vprašal me je, deržé ključ moje skrinje v roki, če ga poznam? Odgovorim: da, kajti on je bil, ki me je dan poprej dal zvezati in me je do ječe spremil.

„Odpustite nepriliko in sramoto“, reče, „ktero smo vam napravili. Vaša nedolžnost je očitna, zamorete zaprejš svobodno v Rimu živeti in nihče vam ne smé tudi za las krivice delati.“ Tako sem prišel zopet iz ječe na prosto.

Perva moja pot bila je v cerkev, da se Bogu zahvalim za rešenje. Veselje mojih prijateljev o vernitvi bilo je neizrekljivo in serčno. In ravno ti so bili vzrok mojega tako naglega oproščenja, kajti enoglasno so pričali, da sem za časa svojega bivanja v Rimu vsako noč doma bil. To je zadostovalo za spričanje moje nedolžnosti; resnica pa je tudi bila, da nemški velikaš je s početka v Rimu bival, potem se v Loreto podal, od ondod pa zopet v Rim kot romar opravljen se povernil.

Morebiti je bil ta dogodek poskušnja moje stanoovitosti, če bom zamogel v strašni, umazani podzemeljski ječi prebiti toliko lét, kolikor sem četert ur tukaj bival? (Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Cesarjev preslavni dan.

Tri cesarske gesla.

I.

Justitia regnorum fundamentum.
Francišsk I.

Da močna bode vsa država,
Da zadovoljen ljud bo moj:
Pravica bodi ji podstava,
Ki zvezi vsaki je pogoj.

II.

Recta tueri.
Ferdinand Dobrotljivi.

Pravica vsim, svetilo, prava
Naj vselej brani se serčno,
Da srečna bode res država,
Podložni služijo zvesto.

III.

Viribus unitis.
Francišsk Jožef I.

In k temu sloga serčna bodi!
Zedinite mi vse moči!
Storite mir mi med narodi:
Podložni vsi so dragi Mi!

* * *

Povijaš Ti, Monarh preblagi!
Te gesla tri v naj lepši venč;
Zató za god Tvoj trikrat dragi
Častita dans Ti vsak Slovenč!

Prelép in častitljiv je bil včerajšnji dan, 18. avgusta, rojstni god in 50letnica presvitlega cesarja. Ljubljana je bila oblečena praznično. Visoko s poslopij so plale silne zastave ob glavnih potih. Množice so veselo napolnovale prostore o predvečerni splošni razsvitlavi, glasovi petja pred verlim cesarskim namestnikom Vink-

lerjem in živio-klici po mestu so naznanaovali častitljivi god, pokanje z grada v jutro je budiло mesto. Sv. maša ob 8 v Zvezdi je zbrala vojaštvo in ob 10 škofova pontifikalna maša v stolni cerkvi drugo vradništvo in občinstvo. Popoldne je bil pri c. kr. deželnem predsedniku navadni obed, vojaških častnikov v gostilni „Evropi“, pa tudi ubogi so se veselili, ker dobili so pošteno kosilo zastonj v ljudski kuhinji.

Bog daj Njih Veličanstvu k preteklim petdeseterim še mnogo mnogo lét, in naj poslednje s srečo in blagrom v vsi obilnosti nadomestujejo, kar so prešnje bridkih poskušanj vzrokovala blagemu Njihovemu sercu!

Iz Ljubljane. (*Zadeve sv. Detinstva.*) Ravno so prišle na svitlo nove bukvice: **Djanje svetega Detinstva**, v poduk malim in odraslim, z dovoljenjem v. č. škofijstva. Prav lična knjižica v 16erki na 56 stranéh, s ličnim zavitkom, obsega prav mične nauke o družbi sv. Detinstva, nje vravnavo, novejšo misijonsko naznanila in poslednjič več pesem za male z napevi. Poduk ima naslove: I. Čemu je bratovšina sv. Detinstva, in sicer: 1. Kako se je godilo otročičem v starodavnih časih? 2. Kdo je otročičem zgubljeno veljavo zopet dal? 3. Ali so povsod sprejeli ta Jezusov prelepi nauk? 4. Kaj je tedaj storiti? 5. Kako skerbi Božja previdnost, da prišije luč resnice med pogane? 6. Otroci, vi morate pomagati. 7. Kaj pa starši? — II. Ima le delo sv. Detinstva kaj vspeha? — III. Vravnava tega djanja in njegove dobrote. — IV. Zavetniki. — V. Kratke misijonske naznanila. — VI. Ugovori odbiti. — VII. Nekaj prav koristnih nauk za domače (evropejske) otročiče, pod napisi: Otroci, bodite usmiljenega serca, — usmiljeni do ljudi (posebno potrebni nauki zoper divjačnost, terdoserčnost, pretépe itd.); — usmiljeni do očeta in matere; — do starih ljudi in do vsacega človeka. Otroci, bodite usmiljeni tudi sami do sebe. Usmiljeni tudi do živali. Pa še nekaj.

Nekteri splošni nauki za ljube otročiče v prid njihove lepe olike. — Izgled, kako živé in umerjó dobri otroci. — Ljubezen Pija IX do malih.

Djanje sv. Detinstva poterjeno za ljubljansko škofijo in vodstvo postavljeno.

Pesmi so prav priserčne, v skladbo djane od č. P. Angelika Hribarja, kteremu o tej priliki naznanjamo prav posebno zahvalo, še toliko bolj, ker noče nobene odmene za tako lepo delo v prid naših malih. Pesmi so izvoljene nalaš za male, prav kratke in mične, po večem iz nekdanjih bukvic „Stežica“ (ali bukvice sv. Alojzija). So pa naslednje: Sveta maša (Jezus male k sebi kliče); Sveti Trojici; Pred sv. Rešnjim Telesom; Zvezdi Danici; Ave Marija; Lepi nébes; Molitvica k angelčku varhu (Sem srečen otročiček).

Iz tega se slehern lahko prepriča, da ta knjižica je kakor nalaš vravnana za slovenske otroke sploh, da se vadijo miloserčnosti, ktere rado primanjkuje, in da je tudi vsakemu odraslemu koristno njeno branje.

Knjižica je naprodaj v „katoliški bukvarni“ in pri g. M. Gerberji po 10 sld.

Vsi, ki so deležniki sv. Detinstva, pa jo dobé zastonj, ako ponjo pridejo k gospodu, pri kterem so zapisani. Gg. po deželi naj pošljejo po nje ter povedó, koliko jih potrebujejo. Če pa želé, se jim tudi po pošti pošljejo. O tej priliki, ko kdo knjižico vzame, tudi lahko oddá tiste soldke za sv. Detinstvo, ako jih še ni oddal.

S Krasa. —a—. (*Naprave v Sežani. Pomanjkanje duhovnov. Razuzdani plesi. Birma.*) Petnajsto nedeljo po Binkošti, t. j., 29. avgusta t. l., bode preč. g. pater Evstahij Ozimek, gvardijan iz franciškanskega samostana v Gorici, blagoslovil križev pot v farni cerkvi Sežanski. Goreča želja tamošnjega preč. g. župnika se

bode toraj ta dan izpolnila in bo gotovo odškodovan za britke, z grenkim pelinom namešane ure pri popravljani in razširjevanji farne cerkve. Došel je iz malarske umetniške zaloge g. Heindel-na na Dunaji ta križev pot, katerega je s pomočjo milih darov faranov in družih dobrotnikov preskerbel domači preč. g. župnik Jožef Koman. — Stane blizu 400 gl. Podobe brez okvirov so 93 cm. visoke in 72 cm. široke. Visočina vsake podobe z okvirom, s križem in s podpisom vred je 178 cm. Krasna malarija je posneta po izvrstnih narisih slovečega katoliškega umetnika Firiha. Bog daj, da bi se ljudstvo te naprave v svoj dušni blagor prav živo in goreče poprijelo, ga rado molilo in tudi veselje delalo svojemu za dobro zelo vnetemu preč. g. župniku, kateri je zdaj brez duhovnega pomočnika in če tudi že blizu 60 letin in je bil že večkrat nevarno bolan, vendar po želji mil. g. škofa ob nedeljah in zapovedanih praznikih po dvakrat mašuje in pridiga. Naj bi mladina na Krasu spoznala take darežljivosti svojih duhovnih pastirjev pa dobrotnost matere sv. Cerkve, ne iskala veselje po bližnjih farah, temu se zvesto držala svoje domače službe Božje.

Ko bi politične oblasti na Krasu le hotele take veselice — razuzdane plesne — omejiti ali popolnoma prepovedati, bi gotovo veliko dobrega učinile. Zakaj denar in zdravje, tako dušno kakor telesno, se pri tem zapravlja. Sinovi in hčere stariše aleparijo, kradejo žito in drugo za življenje potrebno, pod ceno prodajajo in ta denar v enem popoldnevu poženejo in ponočni mir s pijančevanjem in kričanjem kalijo. Ali žali, da se najde takih staršev, ki svojim otrokom potuho dajejo, izgovarjaje se: „Naši starši in mi smo plesali, tudi naši otroci morajo plesati in tudi naših otrok otroci bodo plesali!“ Ali pa ne pomislite, starši, da so dandanašnji plesi popolnoma pohujšljivi postali! Kaj naj počno skerbni dušni pastirji? Besede so bob ob steno in oblasti, ki bi zamogle, jih premalo podperajo. Plesi so navadno na patroninij (cerkvenega patrona god) ali pa v obletnico cerkvenega posvečenja; tedaj časte cerkvene patrone s plesanjem, kakor malikovavci svoje malike! Kako bodo patroni potlej za nas prosili? Kam gremo, kam pridemo? Letine so vedno slabeje, zemljiša se zadolžujejo, ali celó prodajajo, beračev vedno več: in vendar hočejo kristjani služiti svojemu pregrešnemu poželenju! Bog se nas usmili in daj spregledati višjim in staršem, kakor dandanašnji mladini!

Ta mesec so napravili v Sežanski cerkvi po ladiji nova kamnita tla, potem zelo lepe velike vrata, izdelane menda v Ljubljani, in zraven lepšajo sprednje lice cerkveno. Deževno vreme delo zadržuje. 30. avgusta pa bode tamkaj cerkveno obiskovanje in deljenje sv. birme po preteklih 4 letih. Enako 31. avg. v bližnji fari Povirski. — Bog daj lepe dneve!

Iz Štajarskega. (Zlata maša.) Od starodavnega Celja ob veliki cesti proti severni strani nekoliko kilometrov je prijazni terg Vojnik. Le tá je 10. avgusta bil priča redke slovesnosti. V. č. gosp. Matej Lah, duhovni svetovalec in dosluženi župnik Vojniški, je namreč na praznik sv. Lavrencija slavil drugotino (bi rekel po češkem načinu) ali petdesetletnico svojega duhovništva. Pokanje možnarjev napovedovalo je zarijo imenitnih trenutkov, a slavaloki in velike zastave — avstrijska, slovenska, štajarska, slavnostna — so inostrancem naznanjale jubilentovo domovje, okoli katerega se je zbirala množina sveta od raznih strani; samo duhovnikov bilo je 42.

Ob 3^h 10 je svečar (bi rekli s Hervati) ali slavljenec v mešno opravo oblečen zapustil svoj dom. Ljudstvo spremljalo ga je v dolgi procesiji do hrama Gospodovega. Nebo, ki je sicer poprej in pozneje vsaki

dan zemljo napajalo, je danes prizaneslo; zdelo se je, kakor bi se enako veselilo z nami, češ: „No vidite; danes ne smem častnemu starčku in čislalnemu gospodu kaziti izredne in željno pričakovane radosti!“

Prispevši skozi slavolok v zalo okinčano cerkvo, je po dotični molitvi jubilentovi zadonel močen glas iz krepkih pers. Preč. g. Fr. Ogradi, konzistorijalni svetovalec in duhovni oče v bogoslovnišči mariborskem, prikaže se na leci. Obzirom na Jezusove (Jan. 16, 33) besede: „Na svetu bode te bridkosti imeli; toda ne bojte se, — jaz sem svet premagal“, nam je odlični govornik ob kratkem razložil nekatere čertice iz življenja svetnika, čigar spomin smo obhajali, omenivši, da je sv. Lavrencij bil služabnik Kristusov in njegove Cerkve, — služabnik Božji. To je bilo vzrok njegove grozovite smerti, ki pa mu je na razbeljenem ražnju podarila nevenljivi venec presrečne blaženosti.

Vsak duhovnik je službenik Božji. Zveličar je v osebi apostolov vsem svojim namestnikom napovedal bridkosti in terpljenje. To svečeniku prizadeva njegova trojna služba, ki jo opravlja kot službenik Božji. Svečenik kot učitelj, duhovnik in pastir ima zlasti dan danes zelo težavno stanje.

Vsled učne oblasti ali učenštva ima svečenik sveto dolžnost, Jezusov nauk ohraniti čist in neskažen, oznanovati in razlagati ga ljudem, gledati zapeljivcem na perste tako, kakor je to storil Kristus sam, dokler je kot učenik hodil po svetu. A komu li ni znano, da ravno tisti ljudje, ki pridige nikdar ne slišijo, naj bolj zabavljajo čez Cerkev in njene nauke! Ti lažipreroki marsikterega slabiča vjamejo v svoje mreže, da se od Boga oberne, da ne veruje nauku Kristusovemu, ki ga svečenik razlaga. Ni čudno, ker je današnji svet tako spriden. „Kako bodo častili Boga, v katerega ne verujejo; kako bodo verovali, ako ne poslušajo, a kako bodo čuli — brez pridigarja?“ (Rom. 10, 15.)

Duhovnik kot taki mora opravljati naj svetejšo daritvo in deliti ss. zakramente, t. j., ljudi posvečevati tako, kakor je Zveličar sam delal. Kako pa mora duhovnika serce boleti, ker vidi toliko mlačnih kristjanov, ki že ne véjo več, kedaj da so zadnjič bili pri naj svetjši daritvi, ki so skoro pozabili, da duhovnik svete zakramente deli. Pač res! Dopisniku je človek, rodovine grofovske, v svoji robati nevednosti o cerkvenih zadevah pravil, da v njegovi domovini mežnar (!) duhovniku pomaga zakramente nositi k bolniku. Ne davno smo brali, da nekdo (se vé, da ne duhovnik) molitve „Oče naš“ ni več vedel; pri pogrebu samomorivca je sicer začel moliti, toda čez par besed je — opešal.

Da je tudi pastirska služba dan današnji posebno težavna, znano bode vsakemu, kdor se le količkaj ozre v razmere sedanjega sveta. Koliko se duhovni pastirji trudijo in si prizadevajo za blagor izročnih jim ovčic. Mar ne zahteva pravica, da bi verniki duhovnike kot svoje dobrotnike spoštovali in ljubili? Žalostiti mora duhovnega, kadar vidi, da njegovi dobri sveti kaj ne zdajo, kadar gleda, da nepokorneži njegovim naukom nasprotno ravnaajo, to pa ne iz slabosti ali lahkomišljenosti, ampak navlaš in iz hudobnega serca. Takim ljudem — med kakoršne verlih Vojničanov, kakor skušnja uči, ne smemo prištevati — takim ljudem veljajo besede Kristusove: „Kdor vas zaničuje, zaničuje mene; kdor pa zaničuje mene, zaničuje Njega, ki je mene poslal.“ (Luk. 10, 16.)

Vendar svečeniku ni treba obupati. Vzlic bridkostim, ki ga obdajajo, je lahko veselega duha, ker vé, za kaj in za koga terpi. Prepričan je, „da se časo terpljenje ne dá primérjati bodoči časti, ki bo nam razodeta.“ (Rom. 8, 18.) Duhovnik išče podpore in tolažbe v Bogu, katerega pred svetom vidno namestuje. Tako

n. pr. je jubilara huda in dolgotrajna bolezen imela na posteljo priklenjenega; ko je malo okreval, je komaj čakal, da je zopet od znotraj zagledal hišo Božjo, kjer je neštivilnokrat opravljal službo kot učenik, duhoven in pastir. Od cerkve prebival je ne ravno daleč, a morali so ga zaradi slabosti voziti do tje. No, ko je bil pred oltarjem, pisal je sam, čutil se je mladeniča.

Vojnik ima med seboj tri župnike; jeden je farni predstojnik v službi, druga dva sta doslužena. Vse tri ljubi Bog obiskuje z boleznijo, a med njimi je slavljeneč še naj krepkejši. Kaj neki je povod njihovim nadlogam? Trojna služba, — vsled nje so si nakopali bolezen, bridkosti. ...

Nektere djanske, naši dobi zelo primérne, spretno vpletene opombe so bile prav na svojem mestu. Omenimo naj izrek, da težavna služba in dotična odgovornost duhovnikova, t. j. strah ravno pred bridkostmi, to je po njegovi misli poglavitni vzrok pomanjkanju duhovnikov. Število mladeničev, ki bi se temu stanu posvetili, kerči se od leta do leta; premalo jih dobi toliko poguma, da si izvolijo stan, kateremu nevredni posvetnjaki z bodljikavim ternjem postiljajo.

Svečano sv. mašo je slavljeneč popeval in bral iz knjige, ki so mu jo za to priložnost poklonili duhovniki (domače) dekanije Novocerkevske. Po jakem glasu soditi, se celebrantu ne pozná, da ima seboj že 75 dolgih lét.

Zanimalo je poslušalce doslje še v Vojniku neslišano petje, pravilno cerkveno. Veliko hvalo je vsled tega dosegel domači kaplan, č. g. drd. A. Kuković, ki je pevskega merliča v naši škofiji začel buditi ter poskusil rezati terdo ledino.

Po sv. opravi smo zlatomašnika spremljali v župniški stan, ker je kanonik in dekan, preč. gosp. Fr. Juvančič, dal prebrati adresno, ki je napisana na prvem listu omenjenega misala (mašne knjige). Za tem je župnik iz Pišec, č. g. S. Černoša, po jedernatem nagovoru jubilaru izročil album, t. j. zbirko fotografij vseh duhovnih, kjer je slavljeneč služil, pak slike njegovih duhovnih pomočnikov. Kadar je zahvalo naznanjal gospodu, mogel si z lica povzeti občutke ginjenega serca. — V rečeni knjigi so se na posebnem listu podpisovali navzoči gg. duhovni.

Pri obedu bilo je do 70 oseb. Tukaj je preč. g. Juvančič (jubilar od 1875) v latinski besedi nazdravil Očetu kerščanskega sveta, Leonu XIII; kanonik in dekan iz Laškega preč. g. A. Žužu (v labodski škofiji naj starejši duhovnik, jubilar od 1872) Nj. veličastvu Francišku Jožefu I; preč. g. Juvančič Nj. milg. knezoškofu Jakob-Maksimiljanu, potem slavljenču. Da se je med zdravici razlegalo izverstno petje, ni treba omenjati. Jubilar je pozneje napil zbranim gostom in domačemu župniku č. g. Ferencaku, ki pa vsled bolezni, žali, da se ni mogel pri svečanosti vdeleževati. Verstile so se druge napitnice: trem jubilarjem, duhovnikom Novocerkevske dekanije, drugemu svečenstvu, vojniškemu vernikom, odzdravljajoč teržan napil je slogi med duhovniki in ljudstvom, dalje pozdrav nekdanjim kaplanom jubilarovim, pevovodju itd.

Zastopana je bila tako rekoč vsa škofija. Od vseh strani so prišli poslanci. Dale nam so jih dekanije: Bistrica, Brasloviče, Brežice, Celje, Konjice, Laško, Maribor, sv. Martin pri Slov. gradci, Novocerkva, Ptuj, Šmarja. Iz mnogih krajev je pošta prinašala čestitke; med drugim se je prebralo nežno sestavljeno berzobjavno poročilo z Dunaja.

Čestilci začeli so se proti večeru razhajati. Gotovo nikdo ni družbe zapustil brez priserčne želje: Dobri

Bog ohrani zaslužnega — v naši škofiji letos jedinega — jubilarja še mnoga leta ter naklonil blagoslov, ki mu ga želi vsaka blaga duša!

M. K.

Razgled po svetu.

Svetniki nove dobe. Trienški list „Voce cattolica“ je nedavno naznanil zapisnik svetnikov in zveličanih zadnjih 300 lét. Število onih, kateri so od leta 1500 dalje umrli in so bili za svetnike razglašeni, je 96; za blažene spoznanih v tem času je bilo 320. Izmed teh 416 jih je 297 mučnikov, 119 se jih je posvetilo z velikodušnimi čednostmi (spoznovavci). Večina svetnikov in blaženih, namreč 321, jih je moškega, samo 58 jih je ženskega spola, 321 je redovnikov, drugi so bili ali svetni duhovni, ali pa neduhovni. Družina frančiškanov šteje v tej dobi 321 svetnikov, jezuitov je 90, domnikancev 59, avguštincev 19, karmelitov 5, Teatinov 5, Trinitanerji 3, 2 premonstratenza, 2 usmiljena brata iz reda sv. Janeza od Boga, 2 oratorijanca, 1 bazilijan, 2 salezijanca, 1 benediktin, 1 servit, 1 soman, 1 klerik Matere Božje, 1 minorit, 1 kamilijan, 1 pijarist, 1 barnabit, 1 lazaris, 1 pasijonist, 1 redemtorist. Evropejskih je 222. 28 svetnikov in 48 blaženih je bilo Italijanov; 17 svetih in 49 blaženih je bilo Španjolcev; 1 svetnik in 36 blaženih je Portugizov; 6 svetnikov in 8 blaženih Francozov; 12 svetnikov z enim blaženim je bilo Holandezov; 4 svetniki in 1 blaženi so bili Belgijani, 2 svetnika in 2 blažena sta bila Nemca; 1 svetnik in 1 blažen sta bila Polca; 1 svetnik je bil Danec, 1 svetnik Rus (zadnji prav za prav Rusin, namreč č. g. nadškof Josafat Kunčević, kateri je bil mučenik). 187 blaženih in 19 svetnikov je bilo v Aziji. Od teh je bilo 162 blaženih in 1 svetnik je Japoncev, 4 blaženi na Koraji, 1 svetnik iz vzhodne Indije. V Ameriki jih je bilo 7, namreč 1 svetnik in 3 blaženi so bili Mehikani, 1 svetnik in 2 blažena sta bila Peruvanca.

Čet in nad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Bil sem za smert bolan, in ni bilo več upanja, da bi še kdaj ozdravel. Tisti dan, ko sem bil previden s ss. zakramenti za umirajoče, je neka oseba začela opravljati devetdnevno v čast Naše preljube Gospé presv. Serca, da bi se ozdravil, z oblubo po „Danici“ to razglasiti, ako bo uslišana; in res, še tisti dan se mi je zboljšalo in zdaj že delati zamorem, za kar izrekam naj priserčnejši zahvalo Naši ljubi Gospej presv. Serca. Selo pri Kamniku, 13. vel. serp. 1880.

Martin Resnik.

Št. 2. Serčna zahvala N. lj. G. presv. Serca za uslišanje v dvéh zadevah, eno spreobrnjenje in telesno zboljšanje v zdravju.

J. K.

Št. 2. Ona bolna, ki se je po „Zgodnji Danici“ št. 25 18. rožn. 1880 udom bratovšine N. lj. G. presv. Serca priporočila, naj bi ji sprosili poterpežljivost in saj toliko polajšanja, da bi mogla naj potrebniji reči sama opravljati, priserčno zahvalo naznanja, ker ji je bilo hitro po priprošnji pomagano.

P.

Št. 4. Hvala serčna bodi Jezusovemu božjemu Sercu, Naši ljubi Gospej presv. Serca in sv. Jožefu za uslišano prošnjo, zavolj nerodnega moža, ki je poprej pijančeval.

K.

Prošnje.

V molitev goreče priporočeni: Mladeneč, da bi dobil službo. — Žalostna mati napačnega sina za spreobrnjenje. Ako se doseže, se zahvala očitno naznani. — Obhajanje 25letnice nekega duh. pastirja na Božjo čast in v zveličanje duš. — Duhoven z verniki, zlasti nekteri terdovratni. — Nektere zmešane osebe. — Žena serčno priporočuje terdovratnega moža za poboljšanje. — Oče in mati s peterimi otroci v dušnih in telesnih potrebah. Če bomo uslišani, obljubimo v zahvalo po „Danici“ s celim imenom razglasiti.

Bratovske sadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec mali serpan 1880.

I. Glavni namen: Izročenje vesoljnega sveta v naj svetejše Jezusovo in Marijino Serce za splošno spreobrnjenje.

II. Posebni nameni:

23. avgusta. Sv. Filip Benecij, servit, se je odrekel ponudeni papeški časti, oznanovav sv. vero po Francoškem, Nemškem, † l. 1285. Priporoč.: Preloka sv. Trojice (1129 d.). Zmaga resnice in pravice. Cerkev na Francoškem.

24. Sv. Jernej ap., je oznanovav sv. vero po Indiji in Armeniji, mučen l. 71. Priporoč.: Radovica B. M. D. (1071 d.). Poterpežljivost in krotkost, čistost in modrost. Cerkev v Indiji in Armeniji.

25. Sv. Ljudovik IX, kralj francoski, v 3. redu sv. Frančiška. Priporoč.: Planina sv. Elija preroka (613 d.). Mir in keršanska ljubezen v neki družini itd. Cerkev med Mohamedani.

26. Sv. Simplicij, z dvema sinoma vred dal življenje za sv. vero pod cesarjem Antininom. Priporoč.: Dekanijska duhovnija Kočevska ss. Fabijana in Sebastijana (5044 d.). Darovi sv. Duha delavcem v vinogradu Gospodovem, duhovskim in deželskim oblastnikom itd. Ponižanje sovražnikov pravice in sv. Cerkve.

27. Sv. Marcelin, župan v Pontu, z ženo in tremi sinovi umerl za sv. vero. Priporoč.: Koprivnik sv. Jakopa apost. (2550 d.). Spoznanje Božje volje in nje zvesto spolnjenje. Župani na Slovenskem za zvesto spolnovanje keršanskih dolžnost oziroma na srenje.

28. Sv. Avguštin, velik spokornik in cerkveni učnik, † l. 430 v Paviji. Priporoč.: Stara cerkev B. M. D. (2264 d.). Mir med brati. Cerkev v Afriki.

29. Petnajsta nedelja po Bink., angelska. Evang.: Mladeneč v Najmu (Luk. 7). Obglavljenje sv. Janeza K. valed razuzdanega plesa in na hujskanje prešestne žene. Priporoč.: Stari Log sv. Marjete dev. muč. (2555 d.). Po duhovno mertvi mladenči in hčere na Slovenskem za oživljenje po sv. pokori. Varstvo nedolžnih pred zapeljevanjem.

Male duhovne vaje.

Človek ni nikoli bogatejši, kakor če je Jezusu Kristusu podoben. (Sv. Vinc. P.) — Hočem se toraj za to bogastvo prizadevati.

Listek za raznoterosti.

Vincencijeva družba je v spomin slavne 50letnice presvitlega cesarja Frančiška Jožefa kupila

hišo, katero bo spremenila v deško sirotišče ali ubožnico za ubožne dečke. Ta hiša je na Poljanah, druga od oo. Lazaristov naprej, št. 36 ali nekdanja Bernikova, prav pripravna za napravo, ima samo na občelju 15 oken, znotraj mostovž itd. Bog daj družbi pomoč, da bi mogla lepo misel zveršiti, zakaj take naprave je tako potreba, kakor oči v glavi.

Če bodo letos duhovne vaje? Na to „vprašanje gg. duhovnov po deželi“ odgovorimo, da dozdam ni nič slišati, da bi bile.

Po Jerneju Kopitarji, našem slavnem rojaku, bodo prihodnjo nedeljo, 22. t. m., v Repnjah blizu Ljubljane narodnjaki obhajali stoletno slovesnost, odkar je bil Kopitar ondi rojen, namreč 21. avg. 1780. Umerl je ko dvorni bibliotekar na Dunaju 11. maj. 1844. Kakor slišimo, bode ondi v podružnici ob 11 slovesna služba Božja (kakoršna naj bi se — zlasti še pri slovesnostih ob nedeljah — pri enacih prilikah nikoli ne opušala, da bi ne bil kdo v nevarnosti Bogu odtegniti, kar je Božjega, ko daje slavnemu rojaku, kar je njegovega. — Kopitar je bil posebno sloveč gramatkar, izurjen pisatelj v staroslovenščini in buditelj Slovencev za domače študije, prijatelj ranjc. učenega Metelko-ta. Umerlim sicer ne moremo družega dobrega storiti, razun da zanje molimo; spominki so prav za prav le samo živim v spodbudo, ne za mertve, katerim vse naše zgoli svetno preslavljanje ne pomaga nič. Toraj recimo po cerkveno: Bog daj ranjcemu Jerneju Kopitarju večni mir! Več prihodnjič.

Ljubljanska požarna straža je veliki Šmaren z velikimi slovesnostmi svoj 10letni obstoj obhajala. Njen stotnik g. Doberlet je o tej priliki od Nj. veličanstva prejel v resnici zasluženi zlati križ za zasluge.

Iz Tersta. Č. g. Šterk Andrej imenovan je kanonik stolnega kapitola v Terstu. — Birma bode: V Križu 26., na Kontoveli 27., na Proseku 28., na Opčini 29., v Sežani 30. in v Povirju 31. t. m.

V Smirni je bil 29. jul. strahovit potres, ki je storil škode čez 2 milijona frankov.

Duhovske spremembe.

V Teržaški škofiji: Razpisane so župnije: Lavrana, Šterna in Verh do 30. septembra t. l.

Dobrotni darovi.

Za Dolenjce s točo poškodovane: Iz Polhovega gradca 28 gl. zbirk. — Iz Blagovice po č. g. Bl. Petriču 4 gl. 60 kr. in 1 st. petico in 1 st. dvajset.

Za Moravčane po toči poškodovane: Iz Vodice po č. g. župniku 6 gl. 50 kr. — Zbirke na Homcu po č. g. župn. Lušinu 4 gl.

Za pogorelce v Kamniku pri Preserji: Iz Polhovega gradca 28 gl. zbirk. — Iz Vodice 6 gl.

Za pogorelce v Črnučah: Iz Vodice 3 gl.

Za afrikanski misijon: Mar. Gerjol 1 gl.

Za redovnike Trapist v Bosni: M. Zupan 1 gl. — Ter. Škedelj 50 sld.

Za bratovščino sv. Bonifacija: Č. g. Al. Košir 4 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Gorice po č. P. J. K. 7 gl. Po č. g. Kepicu 48 kr.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. K — e v B.: Prav tako; zastran slov. bukvic sv. Det. gl. v današnji „Dan.“